

Disney

TYTTÖ JA LASIKENKÄ

Jammi

Mitä jos Tuhkimo ei saanutkaan
sovittaa lasikenkää?

Disney

LIZ BRASWELL

JYTTÖ JA
LASIKENKÄ

Suomentanut
Susanna Hirvikorpi

TAMMI
HELSINKI

Alkuteos *A Twisted Tale, So This Is Love*

© Disney

Suomenkielinen laitos © Susanna Hirvikorpi ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-2834-1

Painettu EU:ssa

Charlottelle, koska opetit minulle, mitä äidinrakkaus on.
E. L.

Tanssiaiset kuningas Georgen palatsissa olivat seurapiiri-kauden tärkeimmät juhlat, joihin kaikki valtakunnan naimaikäiset neidot oli kutsuttu.

Tuhkimo ei voinut uskoa, että myös hän oli matkalla tanssiaisiin.

Vain yksi tanssi, hän mietti seuratessaan vaunujen ikkunasta, kuinka palatsi lähestyi lähestymistään. *Olen onnellinen, jos saan tanssia edes yhden tanssin... vaikka sitten ilman kavaljeeria. Haluan vain kokea, millaista on olla vapaa ja liidellä valssin pyörteissä kuunvalossa.*

Palatsi oli suunnattoman suuri, kuin kokonainen kaupunki. Tuhkimo olisi voinut viettää koko illan tutkien linnanpihaa, jonne vaunut jättivät hänet.

Hän oli saapunut useita tunteja myöhässä, niin myöhässä, ettei ketään ollut enää ovella toivottamassa häntä tervetulleeksi. Eteisaulakin oli tyhjä, jos ei otettu lukuun seinänvierillä seisovia kymmeniä tuimailmeisiä vartijoita. Tuhkimo suuntasi ylös pääportaita, mutta koska hänellä ei ollut kutsua, hän ei uskaltanut kysyä tietä. Vartijat olisivat saattaneet hätistää hänet tiehensä.

Jos eräs hurmaava nuorukainen ei olisi löytänyt Tuhkimoa etsimästä juhlasalia, hän olisi saattanut vaellella koko illan palatsissa onnellisen eksesissä.

”Tanssiaissali on täälläpäin, arvon neiti”, mies sanoi ja taputti kevyesti Tuhkimon kättä.

Tuhkimo käännähti hämmentyneenä. Hän oli luullut puhujaa yhdeksi vartijoista, mutta huomasi helpotukseksensä, että mies olikin hänen laillaan yksi vieraista. ”No niinpä tietenkin. Kiitos!”

Tuhkimon posket rusottivat loputtoman portaikon kiipeämisen jäljiltä, mutta nyt ne alkoivat suorastaan hehkua. Hän mahtoi vaikuttaa naurettavalta. Miksei hän ollut vain seurannut musiikkia? Nyt hän huomasi, että melko läheltä kantautui orkesterin säveliä ja juhla väen puheensorinaa.

Nuori mies ei tuntunut olevan millänsäkään. Tai kenties se oli pelkkää hyvää käytöstä. Siitä kieli myös miehen suoraselkäinen ja jäykkäryhtinen olemus. Hänen katseensa oli kuitenkin lämmin ja ystävällinen, ja kun hän kumarsi, Tuhkimo tunsivat vatsassaan oudon ja ihmeellisen värähdyksen.

”Kiitos”, Tuhkimo sanoi toistamiseen ja niiasi vaittomaisesti.

”Haluaisitko... haluaisitko tanssia?”

Tuhkimo räpäytti silmiään. ”Luitko ajatukseni?” hän sanoi ja naurahti hiljaa. ”Mitään muuta en illalta toivonutkaan... mutta viime kerrasta on niin kauan, että pelkään unohtaneeni kuinka se käy.”

Sen kuullessaan mieskin nauroi ja tuntui rentoutuvan. Jäykkyys suli heidän väliltään. Hänen kasvoilleen levisi hymy, joka oli yhtä lämmin kuin hänen katseensa, ja hän tarjosi Tuhkimolle käsivartensa. ”Salli minun virkistää muistiasi.”

Seuraavat minuutit olivat yhtä usvaa. Kaunista, taianomaista usvaa, mutta silti Tuhkimo tiesi, ettei unohtaisi ikinä valssia, joka sai salin keinumaa ja jonka sointuisat sävelet painuivat syvälle hänen sydämeensä.

Eikä hän myöskään unohtaisi, miten hänen kavaljeerinsa katsoi häntä – ikään kuin tanssiaissalissa ei olisi ollut ketään muuta. Aina välillä mies avasi suunsa kuin olisi aikonut sanoa jotain, mutta orkesteri soitti niin kovaa, että hän katsoi parhaaksi vaieta. Ihme kyllä he eivät törmänneet muihin tanssipareihin. Vai olivatko he yksin parketilla? Tuhkimo hädin tuskin tiesi.

Kun valssi päättyi, Tuhkimo pakotti itsensä heräämään kauniista unesta. Täyteläinen musiikki oli vaiennut, ja sali täyttyi puheensorinasta. Ilmassa leijui hajuveden tuoksua, ja kynttiläkruunut loistivat häikäisevän kirkkaina.

Tuhkimo oli melko varma, että mies keksisi tekosyyntä ja poistuisi, mutta tämä kumartuikin kuiskaamaan hänelle: ”Haluaisitko kävellä ulkona hetken? Tahtoisin esitellä sinulle palatsin puutarhoja.”

Mies oli lukenut hänen ajatuksensa toistamiseen. Vai oliko heillä yksi ja sama mieli? Isä oli sanonut niin itsestään ja Tuhkimon äidistä: ensi hetkestä alkaen isästä oli tuntunut kuin he olisivat tunteneet toisensa aina.

Tai ehkä tunnen näin siksi, ettei minulla ole ollut yhtään ystävää pitkään aikaan, Tuhkimo ajatteli heidän astuesaan palatsin ovesta. Viileä tuulihenki kutitti hänen niskaansa, ja hän hengitti syvään ja nautiskellen puutarhan raikasta tuoksua.

”Onpa täällä rauhallista”, hän sanoi ja hipaisi sormenpäillään siististi leikattua pensasaitaa. ”Järkytytkö jos sanon, että viihdyn täällä paremmin kuin tanssiaissalissa?”

”Mistä se mahtaa johtua?”

Tuhkimo epäröi, sillä hän ei tiennyt, mitä mies ajatteli rehellisestä vastauksesta. ”Luulen, että tunnen olo-

ni kotoisemmaksi kukkien ja puiden keskellä. En ole pitkään aikaan ollut moisessa ihmispaljouudessa”, hän myönsi ujosti. ”En osaisi edes keskustella useimpien vieraiden kanssa.”

”Etkö siis tullut tanssiaisiin tavataksesi... uusia ihmisiä?”

”Tulin tanssiaisiin lähinnä katselemaan. Kuuntelemaan musiikkia ja ihailemaan palatsia. Mutta täytyy sanoa, että täällä ulkona on vielä kauniimpaa kuin sisällä.”

”Ei ainakaan yhtä tunkkaista.”

He nauroivat yhteen ääneen, ja taas Tuhkimo tunsi perhosten lepattavan vatsassaan.

”Haluan muistaa kaiken tästä illasta”, hän sanoi. ”Valssin, kukat, suihkulähteet –”

”Ja minut?” hänen kavaljeerinsa kiusoitteli.

Tuhkimo hymyili, mutta oli liian ujo vastataksaan mitään. Kyllä, hän halusi muistaa miehestä kaiken. Miten hellästi ja samalla lujasti mies piti hänen kättään omassaan – ikään kuin ei aikoisi ikinä irrottaa. Miten hän kohotti hartioitaan hymyillessään Tuhkimolle. Miten hellyys kuului hänen äänestään.

Mutta Tuhkimo ei tiennyt nuoren miehen nimeä. Hänen olisi pitänyt kysyä sitä heti heidän tavattuaan, mutta hän oli ollut – ja oli *yhä* – täysin pyörällä päästään. Tanssin jälkeen he olivat sitä paitsi paenneet tähän hurmaavaan puutarhaan. Se tuntui oikealta seikkailulta, eikä Tuhkimo halunnut särkeä hetken lumoa kohteliaisuuksilla.

Totta puhuen häntä myös pelotti, että mies kysyisi jotain hänen perheestään.

”Mitä mielessäsi liikkuu?” nuorukainen kysyi, sillä hän vaistosi, että Tuhkimo oli vajonnut ajatuksiinsa.

”Mietin vain, että en halua tämän illan päättyvän”, hän vastasi.

Mies nojautui lähemmäksi, ja Tuhkimo kallisti päästään odottaen, että hän sanoisi jotain. Mutta mies sulki suunsa kurkkuaan karistaen ja hänen kasvoilleen levisi merkillinen puna.

”En minäkään.” Hän epäröi. ”Olen ollut vuosia pois Valorsista. Minusta tuntui, etten halua palata kotiin, mutta nyt alan olla eri mieltä.”

”Niinkö? Missä olet ollut?”

Mies räpäytti silmiään hämmentyneenä, ikään kuin olisi ollut yllättynyt, ettei Tuhkimo tiennyt. Hän kokosi itsensä hetkessä. ”Opiskelemissa. Ei mitään sen mielenkiintoisempaa. Tule, kävelläänkö vielä vähän?”

Tuhkimo nyökkäsi. ”Täällä puutarhassa on ihanaa. Ihme, ettei täällä ole enempää juhlavieraita. Olemmeko me ainoat?”

”Kaikki muut ovat sisällä”, mies vastasi.

”Tanssimassa?”

”Niin... tai odottamassa prinssin tapaamista.”

”Ymmärrän. No, minä olen mieluummin täällä. Meiläkin oli ennen puutarha... ei tietenkään yhtä upea kuin tämä, mutta... voi!” Tuhkimo huomasi hiukan kauempana kiemurtelevan ruusukujan.

”Pidätkö ruusuista?”

”Kukapa ei pitäisi?” Tuhkimo polvistui varovasti, jotta ruusunpiikit eivät repisi hänen pukuaan. ”Äitini kasvatti ruusuja puutarhassaan. Poimimme niitä yhdessä joka aamu.”

Hän vaikenä, sillä hän muisti, kuinka isä ja hän olivat jatkaneet perinnettä äidin kuoltua. He olivat leikanneet pensaista ruusun kerrallaan, ja ne olivat olleet niin tuo-

reita, että terälehdillä kimmeltävät kastepisarat olivat valuneet pitkin hänen sormiaan.

”Kahdeksan vaaleanpunaista ruusua, seitsemän valkoista ja kolme myrtinoksa”, hän mutisi ja osoitti ruusuidassa kasvavia vaaleanpunaisia ja valkoisia ruusuja.

”Mitä se tarkoittaa?”

”Poimin aina äidille samanlaisen kimpun – isäni antoi sellaisen äidille, kun hän kosi tätä.”

Tarina vanhempien seurustelusta oli ollut hänen lempisatunsa, ja isä oli kertonut sen hänelle yhä uudestaan. Tuhkimo ei väsynyt koskaan kuulemaan sitä.

Äidin vielä eläessä isä oli päättänyt kertomuksen joka kerta hymyillen: ”Äitisi on suuri rakkauteni.”

Äidin kuoltua isän ilme oli muuttunut juhmalliseksi, varjot olivat synkistäneet hänen rypistyneen otsansa, ja hän oli purrut hampaansa tiukasti yhteen estääkseen kasvojaan vääntymästä. Sitten hän oli sanonut: ”Äitisi oli suuri rakkauteni.”

Ja Tuhkimo oli oppinut, kuinka yksi sana muuttaa kaiken. Eikä hän ollut enää pyytänyt isää kertomaan tarinaa.

”Olin melkein unohtanut”, hän sanoi ääni särähtäen. ”Siitä on niin kauan...”

”Kahdeksan vaaleanpunaista ruusua, seitsemän valkoista ja kolme myrtinoksa”, mies toisti. ”Autan sinua muistamaan.”

Tuhkimo katsoi miestä ja lämpö tulvahti hänen sydämeensä. Kuinka joku, jonka hän oli tuntenut vasta niin vähän aikaa, saattoi tuntua niin rakkaalta?

Kun he olivat kävelleet puutarhojen halki, ohi marmoripaviljonkien ja välkkyvien lampien, Tuhkimo oli jo menettänyt ajantajunsa.

”Et ole vielä nähnyt erästä puutarhan osaa, josta varmasti pidät. Sinne on hiukan matkaa – väsyttääkö sinua?”

”Ei yhtään.”

Mies lähti näyttämään tietä, mutta Tuhkimo vilkaisi olkansa yli. ”Odota, haluan ihailia vielä tovin tätä kauneutta.”

Mies kohotti päänsä. ”Mitä ihailtavaa tässä muka on?”

”Kaikki on niin suurenmoista. Linnan tornit, puiston puut, ikkunoista pilkottavat verhot. Jopa pilvet taivaalla.” Tuhkimo painoi käden rinnalleen ja kääntyi kohti heidän alapuolelleen kimmeltävää Valorsia. ”Ja katso tuonne. Mikä näkymä.”

”En ole koskaan pitänyt sitä kummoisena.”

”Näen palatsin joka päivä omasta ikkunastani, mutta täältä se näyttää niin paljon upeammalta”, Tuhkimo sanoi. Hän nojasi kaiteeseen ja ihaili hohtavan valkoista palatsia ja sen ympärillä aukeavaa puutarhaa. ”En tiedä, koska pääsen tänne uudestaan.”

Sitten hän istuutui portaalle ja kietoi pukunsa laskokset polviensa ympärille. ”Unelmoin aina, että pääsisin tänne. Outoa, että enää minun ei tarvitse unelmoida.”

Mies polvistui hänen viereensä porrasta alemmaksi. ”Mistä muusta unelmoit?”

Tuhkimo ei sanonut hetkeen mitään. Ennen juhlia hänellä oli ollut niin monia unelmia. Mutta ne olivat olleet vain... unelmia. Tai jos hän oli rehellinen, pikemminkin toiveita. Toiveita erilaisesta elämästä. Ennen tätä iltaa hän ei ollut edes uskaltanut lähteä kotoa.

Mutta sitä hän ei voinut paljastaa miehelle.

”Haluaisin nähdä enemmän maailmaa”, hän sanoi hitaasti. ”Ja auttaa ihmisiä –”

Hän vaikeni. Paljon sen enempää hän ei ollut osannut ajatella. Eihän hän edes tiennyt, mitä tarkoitti ihmisten auttamisella – kuinka hän olisikaan voinut tietää, kun virui vankina äitipuolensa talossa?

”Mitä muuta?”

Tuhkimo puristi huulensa yhteen. Tanssiaisten jälkeen hän ei ehkä saisi toista tilaisuutta keskustella tällaisista asioista. Hän palaisi Lady Tremainen ja sisarpuolensa juoksutyttöksi, eikä kukaan enää muistaisi häntä.

”Haluaisin muistaa, miltä tuntuu olla rakastettu”, hän tunnusti viimein käsiään tuijottaen. Heti kun sanat olivat livahtaneet hänen huuliltaan, hän toivoi voivansa ottaa ne takaisin. Ne kuulostivat säälittäviltä hänen omissakin korvissaan. Mutta hän ei muistanut, milloin joku olisi viimeksi puhunut hänelle ystävällisesti, saati pitänyt häntä kädestä ja yrittänyt oppia tuntemaan hänet.

Kaikkein vähiten Tuhkimo halusi ajatella paluuta paikkaan, jossa häntä laiminlyötiin ja kohdeltiin kaltoin. Kunpa ilta kestäisi ikuisesti.

”Ajattelet varmaan, että olen toivoton tapaus”, hän sanoi kiireesti ennen kuin mies ehti vastata mitään.

”En ajattele. En suinkaan.”

Tuhkimo ei tohtinut katsoa seuralaistaan, mutta tämä siirtyi lähemmäksi niin, että heidän sormenpäänsä miltei koskettivat.

”Ymmärrän sinua. Joskus toivon itsekin niin.” Hän veti syvään henkeä. ”Äitini tapasi sanoa, että rakkautta on monenlaista. On ehdotonta rakkautta, myötätuntoa itseä kohtaan, perheenjäsenten ja ystävien välistä rakkautta... romanttista rakkautta.” Hän vaikeni ikään kuin olisi etsinyt oikeita sanoja. ”Ihmissydän tarvitsee sitä kaikkea. Sanoit, ettet ole ollut ihmisten ilmoilla aikoihin. Oma

tilanteeni on aivan päinvastainen. Ympärilläni pyörii aina ihmisiä, mutta harvat näkevät minun... minun...”

”Sydämeesi?” Tuhkimo kysyi.

Miehen huulille kohosi tutkimaton hymy. ”Juuri niin, sydämeeni”, hän sanoi hiljaa. Sitten hän suuteli Tuhkimoa.

Kukaan ei ollut koskaan ennen suudellut Tuhkimoa, eikä hän ollut ikinä ollut rakastunut. Mutta kun miehen huulet koskettivat hänen omiaan, jokin hänen sisällään puhkesi kukkaan ja heräsi eloon ensimmäisen kerran vuosiin. Kaikki hänen huolensa ja harminsa haihtuivat, ja hän tunsu riemua, jollaista ei ollut kokenut aikoihin.

Yhtäkkiä kello alkoi lyödä jossakin, ja hän muisti haltijatarkumminsa varoituksen:

Kun kello lyö kaksitoista, taika raukeaa ja kaikki palaa ennalleen.

Tuhkimo kavahti taaksepäin kesken suudelman. ”Täivas varjele!”

”Mikä hätänä?”

”On keskiyö.”

”Niin on.” Kun Tuhkimo nousi seisomaan, mies tarttui hänen käteensä. ”Mutta miksi –?”

Tuhkimo ei tiennyt mitä sanoa. Hänen päässään pyöri sata selitystä, mutta hän pystyi sanomaan vain: ”Hyvästi.”

”Ei, ei, odota. Et voi lähteä nyt, kello on vasta –”

”Voi, minun on pakko.” Tuhkimo irrottautui hänen otteestaan. ”Anteeksi. Anteeksi, minun täytyy.”

”Mutta minkä tähden?”

Kello kumahti uudestaan, ja sen sointi jähmetti hänen ajatuksensa. Mitä hän voisi sanoa? ”Tuota... minä... niin, prinssi! En ole vielä nähnyt prinssiä.”

”Prinssiä?” Miehen kulmat kurtistuivat.

”Hyvästi.”

Tuhkimo juoksi huimaa vauhtia puutarhojen ja tanssiaissalin läpi. Hän pysähtyi vain hetkeksi heilauttamaan kättään seinänvierillä seisoville vartijoille. Muut vieraat huusivat hänen peräänsä ja pyysivät häntä jäämään, mutta Tuhkimo sulki korvansa ja jatkoi juoksuaan. Jopa silloin, kun toinen lasikengistä putosi hänen jalastaan portaikkoon, hän vain juoksi.

Nyt ei ollut aikaa hakea sitä.

Hän hyppäsi palatsin pihassa odottaviin vaunuihin, ja ne lähtivät rymistämään kiemuraista alamäkeä Valorsia kohti. Tuhkimo eli elämänsä pisimmän minuutin. Sähkyvän juhlapuvun hohde himmeni vähä vähältä, ja kun keskiyön lyönnit olivat kajahtaneet, hän huomasi istuvansa entisissä ryysyissään kurpitsan päällä seuraan koiransa Bruno ja hevosensa Major.

Tuhkimo kyyristyi nähdessään vaunujen lähestyvän rivakkaa vauhtia. Kun hän syöksyi tien sivuun, hän näki kurpitsan murskautuvan hevosten kavioiden alle.

Kun vaunut olivat kadonneet näköpiiristä, hän veti henkeä, polvistui maahan ja poimi syliinsä hiiret, joista haltijatarkummi oli taikonut uljaita hevosia.

Häntä huimasi, kun hän eli mielessään tanssiaisten viimeisiä hetkiä. Kunpa hän olisi voinut viipyä pidempään tuon komean tuntemattoman nuorukaisen seurassa. Ja miten typerän tekosyyn hän oli keksinyt. Piupaut prinssistä! Tuhkimo pudisti päätään nolostuneena.

Oli miten oli, tuskin hän näkisi miestä enää koskaan.

Mutta miten Tuhkimo olikaan nauttinut illasta. Hän oli nähnyt palatsin ja sen kimmeltävät kynttiläkruunut, vieraiden ihastuttavat puvut ja puutarhat. Romanttinen

tanssiaismusiikki oli täyttänyt hänen sydämensä ääriään myöten.

Lasikenkä hohti hänen jalassaan varjoisalla tiellä. Hän kumartui riisumaan sen.

Merkkillistä, että vaikka kaikki muu katosi, lasikenkä säilyi.

Hän painoi sen rintaansa vasten. Ennen tätä iltaa hän ei ollut uskonut, että taikuus voisi koskettaa hänen elämäänsä. Mikään ei olisi ollut mahdollista ilman haltijatarkumia.

Hän katsoi yllään tuikkivaa tähtitaivasta. Jotenkin hän tiesi, että kummitäti kuunteli. ”Kiitos niin paljon... kaikesta.”

Hän työnsi lasikengän huolellisesti taskuunsa. Aina-kin hänellä oli muisto tästä lumotusta illasta.

Haltijatarkummin taika oli rauennut, ja huomenna kaikki olisi entisellään. Äitipuoli juoksuttaisi häntä ympäri kartanoa, ja sisarpuolet Anastasia ja Drusella piinaisivat häntä oikuillaan. Mutta hän oli saanut maistaa rahtusen onnea, mitä ei ollut tapahtunut vuosikausiin.

Samalla hän oli tajunnut, että hän voisi vielä joskus lähteä äitipuolen luota. Hän voisi unelmoida asioista, ja ne voisivat jopa toteutua. Tosin hän ei ollut kyllin rohkea lähteäkseen ja tavoitellakseen unelmiaan – ei vielä. Ei näin pian sadunomaisen illan jälkeen.

Tuhkimo ei kuitenkaan tiennyt, ettei hänellä kenties olisi muuta mahdollisuutta kuin lähteä.

TYTTÖ JA LASIKENKÄ

Jokainen tietää, kuinka sadussa käy.
Tuhkimo viettää ihanan illan linnan
tanssiaisissa, ihastuu prinssiin ja pudottaa
lähtiessään lasikenkensä. Tarina kertoo,
että prinssi löytää sydämensä valitun
kengän avulla, mutta mitä jos näin ei
tapahtunutkaan?

Tuhkimo on loukussa ullakolla, kun
prinssi seurueineen etsii kengän kaunista
omistajaa. Neuvokas tyttö pääsee pakoon
vasta myöhemmin ja hakeutuu prinssin
läheisyyteen pestautumalla palvelijattareksi
linnaan. Hän saa kauhukseen selville, että
prinssi aiotaan syöstä vallasta. Vaarassa on
myös Tuhkimon oma rakas kummitäti.
Onko liian myöhäistä oikaista menneet
vääryydet ja pelastaa tulevaisuus?

Copyright © 2021 Disney Enterprises, Inc.,
and Pixar. All rights reserved.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-2834-1